

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudce zpravodaje Štěpána Výborného a soudce Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **JUDr. O. Z., Ph.D.**, zastoupený Mgr. Janou Tempírovou, advokátkou, sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1, proti žalovanému: **nejvyšší státní tajemník**, sídlem Jindřišská 34, Praha 1, proti rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 7. 3. 2018, č. j. MV-16375-2/OSK-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2024, č. j. 9 Ad 10/2018-170,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce vykonával jako státní zaměstnanec službu v Ministerstvu financí na služebním místě představeného, konkrétně na místě náměstka pro řízení sekce 03 – Majetek státu (dále jen „služební místo“).

[2] Rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu financí (dále jen „státní tajemník“) ze dne 27. 12. 2017, č. j. MF-35221/2017/3002-3, byl žalobce odvolán ze služebního místa

představeného. Důvodem odvolání bylo zrušení jím zastávaného služebního místa na základě úpravy systemizace schválené usnesením vlády ze dne 22. 12. 2017, č. 895.

[3] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které zamítl náměstek ministra vnitra pro státní službu shora označeným rozhodnutím, kterým také potvrdil prvostupňové rozhodnutí státního tajemníka.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu žalobou. Rozsudkem ze dne 23. 6. 2021, č. j. 9 Ad 10/2018-52 (dále jen „rozsudek ze dne 23. 6. 2021“), městský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 7. 3. 2018 zrušil. Městský soud shledal, že § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, vyžaduje, aby v době odvolání ze služebního místa toto místo již bylo zrušeno, nepostačuje, aby bylo jeho zrušení plánováno či připraveno. Ke dni vydání rozhodnutí státního tajemníka žádný ze závazných podkladů pro rozhodnutí ve věcech státní služby nebyl účinný a nemohl vyvolávat právní následky. Žalobce se navíc o tom, že bude jím zastávané služební místo zrušeno, dozvěděl až dne 28. 12. 2017, kdy mu bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí. Městský soud dodal, že v období od 29. 11. 2017 do 22. 12. 2017 došlo ke třem úpravám již schválené systemizace, a nebyla tak vyloučena obava žalobce, že ani úprava systemizace provedená usnesením vlády č. 895 ze dne 22. 12. 2017 není definitivní.

[5] Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 11. 2023, č. j. 3 Ads 245/2021-69, rozsudek městského soudu ze dne 23. 6. 2021 zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud považoval za chybný názor městského soudu, že podmínkou aplikace § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě je, aby v době odvolání státního zaměstnance ze služebního místa bylo toto místo již zrušeno. Rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa představeného bylo sice vydáno před účinností příslušných organizačních změn, což ale neznamená, že by bylo v rozporu s § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. Nejvyšší správní soud dodal, že z hlediska zákona není podstatné, s jakým časovým předstihem se žalobce o zrušení služebního místa představeného a o svém odvolání dozvěděl. Zároveň není významné, zda mohla být po vydání rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa představeného provedena další úprava systemizace na rok 2018. Pokud by taková situace nastala, bylo by možno ji řešit v rámci odvolacího řízení, případně jinými opravnými prostředky.

[6] Po vrácení věci městský soud vyslechl jako svědky tehdejšího ministra financí Ivana Pilného, tehdejšího státního tajemníka Jana Sixtu a tehdejšího zaměstnance ministerstva financí J. K., který byl podřízen žalobci, a kromě jiného provedl důkaz audionahrávkou z jednání ze dne 13. 12. 2017 mezi tehdy novou ministryní financí Alenou Schillerovou, tehdejším státním tajemníkem Janem Sixtou a žalobcem.

[7] Kasační stížností napadeným rozsudkem městský soud žalobu zamítl. Městský soud neměl pochyb o tom, že na základě systemizace a související změny organizační struktury došlo s účinností od 1. 1. 2018 ke zrušení sekce 03 - Majetek státu v Ministerstvu financí a ke zrušení služebního místa žalobce. Městský soud uvedl, že není nezákonná změna doposud neúčinné systemizace ani její schválení až po schválení státního rozpočtu. Úprava systemizace ze dne 22. 12. 2017 dle městského soudu definovala její účel, kterým byla logická

pokračování

návaznost jednotlivých agend, racionalizace vykonávaných činností a zvýšení efektivity řízení. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70, městský soud konstatoval, že úprava systematizace z hlediska zákonnosti ve všech vymezených kritériích obstála.

[8] K námitce účelovosti a absence legitimního cíle úpravy systemizace městský soud uvedl, že úkolem správních soudů je „toliko“ posoudit, zda k systemizaci a související změně organizační struktury došlo zákonem předvídaným způsobem, zda sledovaly legitimní cíl a zda nejsou dány konkrétní okolnosti, které by vyvolávaly reálné podezření, že skutečný cíl provedených změn byl odlišný, tedy zda skutečným cílem nebylo zákonem obcházejícím způsobem šikanózně či diskriminačně docílit skončení služebního poměru konkrétního zaměstnance, resp. jeho odvolání ze služebního místa představeného. Městský soud nepovažoval pro zodpovězení této otázky za relevantní vyjádření tehdejšího premiéra Andreje Babiše pro ČT 24 o pracovních pochybeních žalobce, neboť neprokázalo žalobcovo tvrzení o provedení úpravy systematizace za účelem jeho odvolání ze služebního místa představeného. Z audionahrávky ze dne 13. 12. 2017 městský soud dovodil, že tehdejší ministryně financí Alena Schillerová měla jasnou představu o důvodech provedení úpravy systemizace a organizační změny. Obsah nahrávky je také v přímém rozporu se žalobcovým tvrzením o účelovém zacílení systemizace na jeho odstranění z Ministerstva financí. Městský soud dále poukázal na rozsah změn provedených systematizací, kterou došlo ke zrušení celkem 12 služebních míst, z čehož byla dvě místa neobsazená. Služební místa byla organizační změnou i zřizována, přičemž jejich obsazení podléhalo výběrovému řízení, do kterého se mohly osoby ze zrušených služebních míst přihlásit. Nelze tedy dojít k závěru, že organizační změny proběhly s cílem odvolání žalobce z jeho služebního místa. Ani na základě provedených výsledků soud nepřisvědčil tvrzení o účelovosti systemizace. Tehdejší ministr financí Ivan Pilný neuvedl nic, co by bylo pro danou věc podstatné, protože o systemizaci pro rok 2018 nevěděl. Z výsledku tehdejšího státního tajemníka Jana Sixty soud nezjistil žádné informace podporující tvrzení žalobce, s výjimkou rychlosti provedené systematizace. Svědecká výpověď bývalého zaměstnance ministerstva J. K. byla podle městského soudu z podstatné části založena na líčení událostí, kterých se tento svědek osobně neúčastnil, ale jejichž obsah znal zprostředkovaně od žalobce. Městský soud proto uzavřel, že z provedených důkazů nebyla shledána namítaná šikanózní nebo diskriminační motivace k přijetí organizační změny a systemizace. Naopak z provedených důkazů vyplynul legitimní cíl provedených změn.

II. Podání účastníků řízení

[9] Proti rozsudku městského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá, že městský soud nesprávně posoudil úpravu systemizace ze dne 22. 12. 2017 a navazující služební předpis o změně organizační struktury Ministerstva financí č. 13/2017.

[10] Městský soud dle stěžovatele především pochybil v hodnocení účelovosti organizačních změn, jimiž se zabýval pouze formálním způsobem bez snahy jednotlivá skutková zjištění provázat do logického celku. Při hodnocení důkazů městský soud postupoval selektivně a jednotlivé důkazy posuzoval bez kontextu. Stěžovatel je přesvědčen, že provedeným dokazováním byla prokázána účelovost organizačních změn, a to minimálně

ve vztahu k žalobci. Městský soud si podle stěžovatele vybíral jen některá zjištění, jiná bezdůvodně pominul, a ani je v rozsudku korektně nezrekapituloval. Uvedené se v první řadě týká výsledku původního ministra financí Ivana Pilného, který uvedl, že neměl připomínky ke stávající (připravené) systemizaci pro rok 2018 a neměl důvod k negativnímu hodnocení stěžovatele. Tento výslech dokládá, že novou ministryní financí vyjadřovaná nespokojenost se stěžovatelem, včetně osobní kritiky jeho osoby, nebyla založena na reálných podkladech. Také z výpovědi tehdejšího náměstka pro státní službu Jana Sixty vyplynula účelovost systemizace, neboť on sám žádné konkrétní podněty pro předmětnou úpravu systemizace nedával, protože nechtěl změny na poslední chvíli. Podle jeho výpovědi si systemizaci přála nová ministryně Alena Schillerová, přičemž s ní musel souhlasit. Nelze rovněž pominout tvrzení tohoto svědka, že daná úprava systemizace neměla dopad na rozpočet a nevedla k úsporám. Také svědek J. K. popsal ve své výpovědi systemizaci jako iracionální a účelovou s tím, že neproběhla standardně a jejím cílem byla likvidace stěžovatele.

[11] Stěžovatel podotýká, že v případě prokazování účelovosti, tj. obcházení zákona, zastírání skutečných důvodů a případně motivů a jiných vnitřních pohnutek a stavů, nelze očekávat, že bude existovat listina či jiný přímý důkaz, který sám o sobě potvrdí účelovost. Jestliže účelovost představuje obcházení zákonných pravidel a zastírání skutečných cílů, je evidentní, že účelovost bude vyplývat ze souhrnu dílčích důkazů a bude ji nutno dovozovat z kontextu. Tímto způsobem však městský soud nepostupoval, neboť nepřihlédl k množství dílčích, nepřímých důkazů, které v souhrnu dokládají namítanou účelovost. Při akceptaci výkladu městského soudu by bylo možné ukončit služební poměr kteréhokoliv státního zaměstnance nebo odvolat státního zaměstnance ze služebního místa jen na základě politického zadání či osobními motivy vedeného přání kterékoli politické osoby s příslušným vlivem na rozhodování.

[12] Stěžovatel dále předestírá a opakuje důvody, pro které považuje provedenou úpravu systemizace za účelovou. Závěr o nelegitimitě a účelovosti systemizace plyne dle stěžovatele v první řadě ze skutečnosti, že byla provedena bezprostředně a urychleně po nástupu nové ministryně do úřadu, přestože ke změnám nebyl věcný důvod, nepodporoval je státní tajemník a systemizací nedošlo k rozpočtovým úsporám (nedošlo ke změně celkového počtu služebních a pracovních míst, navíc samotnému stěžovateli bylo nabídnuto setrvání na ministerstvu za stejných platových podmínek). Odůvodnění dotčených organizačních změn, resp. jejich deklarované důvody a cíle, bylo navíc uvedeno velmi vágně a obecně. Stěžovatel upozorňuje rovněž na jeho předchozí spory s předchozím ministrem financí Andrejem Babišem a jeho přání, aby žalobce na daném služebním místě skončil. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na osobní rovinu výtek ministryně Aleny Schillerové vůči němu. Oba jmenovaní veřejně uváděli smyšlené důvody pro jeho odvolání ze služebního místa. Podle stěžovatele byla ministryně Alena Schillerová ochotna k účelovým krokům, pokud by měly a mohly přispět k jeho odchodu ze služebního místa. Ministryně Alena Schillerová zároveň prezentovala organizační změny jako vlastní rozhodnutí, učiněné hned první den ve funkci, evidentně tedy bez procesu předvídaného služebními předpisy, bez konzultace s dotčenými organizačními útvary a bez připomínkování. Stěžovatel opakuje, že o jeho odvolání bylo hovořeno již před dokončením systemizace. O účelovosti organizačních změn svědčí i aktuální organizační struktura Ministerstva financí, neboť odbor regulace hazardu opět není zařazen v rámci daňové sekce.

pokračování

[13] V další kasační námitce stěžovatel tvrdí, že nelze připustit zrušení místa náměstka „automaticky“ spolu se zrušením sekce. Pokud by platil argument, že místo náměstka pro řízení sekce se ruší automaticky spolu s danou sekcí, neboť bez této sekce nemá existence místa náměstka smysl, pak by stejný argument musel platit i pro místa v sekretariátu této sekce.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobou napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Služební orgán vycházel z řádně schválené systemizace služebních a pracovních míst účinné od 1. 1. 2018, na jejímž základě bylo zrušeno stěžovatelovo služební místo. Žalovaný nesouhlasí se stěžovatelem, že městský soud hodnotil důkazy izolovaně. Úprava systemizace krátce před koncem roku nic nemění na tom, že pokud se ministryně Alena Schillerová, odpovědná za chod ministerstva a řádné plnění jemu svěřených úkolů, domnívala, že změna organizační struktury služebního úřadu může vést k naplnění uvedeného cíle, jednalo se o její manažerské rozhodnutí, na které měla nárok. Svědek Ivan Pilný v době vydání rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa představeného na Ministerstvu financí již nepůsobil, takže jeho hodnocení je pro danou věc bezpředmětné. K výslechu svědka Jana Sixty žalovaný opakuje, že tehdejší ministryně financí měla pravomoc spolurozhodovat o změně systemizace. Tento svědek přímo neuvedl, že by bylo možné organizační strukturu měnit na základě politického zadání. Efektivita řízení útvaru pak dle názoru žalovaného nesouvisí s otázkou, zda změna systemizace přinesla úspory finančních prostředků. Cílem změny systemizace byla racionalizace vykonávaných činností a zvýšení efektivity řízení. Tvrzení svědka J. K. nelze hodnotit jako nezaujaté. Žalovaný nesouhlasí se stěžovatelem, že by z dokazování před městským soudem vyplynulo, že by docházelo ke střetu „*nezávislého úředníka a politického přání*“. Tyto závěry stěžovatele nejsou podepřeny žádnými konkrétními důkazy. Prohlášení bývalého předsedy vlády Andreje Babiše ve vztahu ke stěžovateli nemůže mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Účelovost změny systemizace nelze dovozovat ani z nabídky vytvoření služebního místa „*zástupce náměstka pro řízení sekce*“, které bylo stěžovateli nabídnuto ze strany tehdejší ministryně financí Aleny Schillerové. O účelovosti provedených změn nemůže svědčit aktuální organizační struktura Ministerstva financí, protože provedená změna platila až do roku 2023.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud před vlastním hodnocením věci poznamenává, že rozhodnutí o odvolání žalobce vydal náměstek ministra vnitra pro státní službu, nyní je však žalovaným nejvyšší státní tajemník. S účinností od 1. 1. 2023 došlo k novelizaci zákona o státní službě a náměstek ministra vnitra pro státní službu byl nahrazen nejvyšším státním tajemníkem (viz zákon č. 384/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony), jak správně upozornil již městský soud.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě *ten, kdo představeného na dané služební místo jmenoval, jej z tohoto služebního místa odvolá, jen pokud došlo ke zrušení služebního místa představeného.*

[19] Podle § 17 odst. 2 zákona o státní službě *návrh systemizace vypracuje Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí na základě návrhů služebních orgánů, které mu je v termínu stanoveném Ministerstvem vnitra předkládají prostřednictvím příslušných ústředních správních úřadů.*

[20] Podle § 17 odst. 3 zákona o státní službě *systemizaci schvaluje vláda na následující kalendářní rok. Návrh systemizace předkládá vládě ministr vnitra. Vláda je oprávněna upravit v souvislosti se schvalováním systemizace organizační strukturu služebního úřadu.*

[21] Podle § 19 odst. 1 zákona o státní službě *služební orgán zpracuje podle systemizace návrh organizační struktury služebního úřadu nebo její změny a prostřednictvím příslušného ústředního správního úřadu jej předloží Ministerstvu vnitra k vyjádření. Nevyjádří-li se Ministerstvo vnitra k návrhu do 30 dnů od jeho předložení, považuje se návrh za schválený. Pokud služební orgán nezohlední vyjádření Ministerstva vnitra, může Ministerstvo vnitra návrh předložit k rozhodnutí vládě, jinak se po uplynutí 15 dnů od vyjádření považuje návrh za schválený.*

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že systematizace ze dne 22. 12. 2017 nesledovala legitimní cíle a byla účelová.

[23] Nejvyšší správní soud rekapituluje, že systemizace služebních a pracovních míst na rok 2018 byla původně schválena usnesením Vlády České republiky č. 737 ze dne 23. 10. 2017. Před nabytím účinnosti systematizace dne 1. 1. 2018 došlo ke třem jejím úpravám, a to usnesením vlády č. 821 ze dne 29. 11. 2017, č. 874 ze dne 6. 12. 2017 a č. 895 ze dne 22. 12. 2017. Posledně zmíněná úprava systematizace je stěžejní pro nyní posuzovanou věc, neboť na jejím základě bylo zrušeno služební místo stěžovatele, což reflektoval také služební předpis č. 13/2017, kterým se stanovila organizační struktura Ministerstva financí účinná od 1. 1. 2018.

[24] Povahou systemizace (resp. její změny) a organizační struktury služebních míst ve smyslu zákona o státní službě se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018-45, č. 3945/2019 Sb. NSS. V něm uvedl, že změnou systemizace služebních míst, ani změnou organizační struktury konkrétního služebního úřadu nedochází k přímému dotčení (či zkrácení) na právech konkrétního státního zaměstnance, a to ani v situaci, kdy změna systemizace a změna organizační struktury ruší taková služební místa, že je možné určit konkrétní osoby, jichž se dotkne. Přestože je to právě změna systemizace i změna organizační struktury, která na samém počátku vede k takovému dotčení (ostatně právě to je cílem těchto změn), jde o dotčení nepřímé. Oba akty, tj. jak změna systemizace služebních míst, tak i změna organizační struktury mají povahu interních organizačních aktů, kterými se projevuje organizační moc nadřízených funkcionářů organizovat výkon veřejné správy v rámci konkrétních správních úřadů. Tyto obecné interní organizační akty tak dopadají na předem neurčitý okruh adresátů, neboť obecnost je zde dána tím, že subjekty regulace jsou vymezeny definičními znaky

pokračování

a nikoli určením (výčtem) jejich prvků – tuto obecnost nemůže změnit ani to, že se týká jen určitého počtu subjektů práva.

[25] Schválení systemizace či úpravu organizační struktury služebního úřadu přezkoumává soud jako podkladové akty ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. teprve v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věcech státní služby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 6 Ads 167/2018-31, či ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70). K věcnému přezkumu schválené systemizace Nejvyšší správní soud vyslovil, že konkrétní podoba uspořádání organizační struktury služebních úřadů je věcí manažerského rozhodování příslušných funkcionářů, jež se řídí aktuálními potřebami. Správní soudy proto zpravidla nemohou zkoumat důvody, účelnost, vhodnost a věcné parametry zvolené organizační struktury, resp. činí tak pouze ve výjimečných případech. Správní soudy jsou oprávněny toliko posoudit, zda změny systemizace a organizační struktury byly schváleny zákonným způsobem, zda sledovaly legitimní cíl a zda neexistovaly konkrétní skutečnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgánu (viz blíže již citovaný rozsudek č. j. 4 Ads 423/2019-70). Ve zkratce je úkolem soudů jako ochránců veřejných subjektivních práv náležitě posoudit, zda konkrétní změny systemizace a organizační struktury nejsou ve vztahu k následnému rozhodnutí ve věcech služebního poměru výrazem libovůle příslušných služebních funkcionářů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 5 As 278/2020-53), respektive jsou povinny přezkoumat, zda existuje podezření, že systemizace nebyla provedena na základě legitimních zájmů, ale byla vedena jinými pohnutkami, například diskriminačními či šikanózními (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č. j. 3 Ads 251/2021-42).

[26] K existenci okolností, jež by mohly nasvědčovat účelové či diskriminační povaze systemizace, Nejvyšší správní soud ve shodě s rozsudkem ze dne 13. 11. 2023, č. j. 3 Ads 269/2022-36, poznamenává, že tyto skutečnosti nemusí plynout z obsahu správního spisu. Pokud by správní orgán jednal skutečně účelově ve snaze „*zbavit se nepohodlných zaměstnanců*“, pak pochopitelně nelze očekávat, že bude shromažďovat rovněž ty podklady pro své rozhodnutí, které by na jeho účelovou snahu mohly poukazovat. Lze naopak očekávat, že příslušný orgán bude chtít svoji skutečnou (nezákonnou) motivaci skrývat. Námitka účelové, resp. diskriminující povahy organizačních změn je natolik specifickou situací, v níž se přesouvá možnost obrany dotčené osoby až do řízení před soudem. Žaloba proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa tak může pro dotčenou osobu představovat první (a jedinou) příležitost prokázat svá tvrzení o účelovém, resp. diskriminačním postupu ze strany služebního orgánu před nezávislým soudem. Proto je povinností soudu provést navržené důkazy, z nichž žalobce dovozuje účelový postup ze strany služebních orgánů.

[27] Této povinnosti si byl městský soud vědom, neboť po vrácení věci Nejvyšším správním soudem se namítanou účelovostí systemizace důkladně zabýval a za tímto účelem vyslechl tři stěžovatelem navržené svědky a provedl další důkazy, které měly prokazovat stěžovatelova tvrzení. Rozsah dokazování považuje Nejvyšší správní soud za dostatečný, neboť na základě provedených důkazů bylo možno posoudit, zda byla úprava systemizace ze dne 22. 12. 2017 provedena na základě legitimních a legálních důvodů, či naopak účelově.

[28] Stěžovatel obecně tvrdí, že městský soud neprovedl další jím navrhované důkazy. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že je věcí úvahy soudu, zda a případně jaké z navržených důkazů provede, musí ovšem náležitě vysvětlit, proč další navržené důkazy neprovedl. Tomuto požadavku městský soud v napadeném rozsudku dostal (viz bod 67 napadeného rozsudku). Další navržené důkazy se podle městského soudu nevztahovaly ke skutečnostem týkajícím se žalobou napadeného rozhodnutí, ale zejména k průběhu výběrového řízení na pozici náměstka nově vzniklé sekce 09, případně se jednalo o důkazy, které nebyly pro posouzení věci relevantní, neboť stěžovatel nebyl ze služebního místa představeného odvolán z důvodu nespokojenosti s výkonem jeho služby. Městský soud také neprovedl důkazy, které se s ohledem na důkazy již provedené staly nadbytečnými (zejména e-mail stěžovatele adresovaný tehdejší ministryni financí ze dne 18. 12. 2017 a orientační přepis záznamu jednání ze dne 13. 12. 2017). Městským soudem vyřčené důvody, proč neprovedl další stěžovatelem navržené důkazy, považuje Nejvyšší správní soud za případné. Namítá-li stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně nedostatečný rozsah dokazování, aniž by uváděl argumenty, pro které považoval za nezbytné provedení dalších, konkrétních důkazů, stejně obecně Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsah dokazování považuje za dostatečný.

[29] K hodnocení provedených důkazů stěžovatel nejprve opět pouze v obecné rovině namítá, že městský soud provedené důkazy hodnotil izolovaně a nikoli v jejich vzájemném souhrnu.

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že v případech, kdy soud přistoupí k vlastnímu dokazování, tedy opakuje důkazy provedené správním orgánem nebo provede důkazy nové (dosud neprovedené), hodnotí provedené důkazy jednotlivě i v souhrnu. Separované hodnocení jednotlivých důkazů by nemohlo mít relevantní vypovídací hodnotu. Z odůvodnění napadeného rozsudku ovšem nelze seznat, že by městský soud důkazy hodnotil nepřipustně izolovaně. Městský soud zamítl žalobu stěžovatele s přihlédnutím ke všem provedeným důkazům, neboť v souhrnu konstatoval, že „*že z žádného z těchto důkazů nelze vyvodit, že účelem systemizace a organizační změny mělo být odvolání žalobce ze služebního místa představeného*“, respektive že „*z provedených důkazů je nasnadě legitimní cíl provedených změn*“ (viz bod 134 napadeného rozsudku). Městský soud sice hodnotil důkazy také jednotlivě, kdy zvláště ke každému jednotlivému důkazu uvedl, proč nepodporuje žalobní tvrzení, tím však dostal své povinnosti náležitě se vypořádat s opačnými tvrzeními stěžovatele, aniž by obecně pochybil v procesu hodnocení důkazů. Kasační námitka je nedůvodná.

[31] Stěžovatel dále obsáhle zpochybňuje věcné závěry, které městský soud vyvodil z provedených důkazů. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s městským soudem, že jednotlivými důkazy (ani v jejich souhrnu) nebylo prokázáno stěžovatelovo tvrzení o účelové či diskriminační povaze úpravy systemizace.

[32] Nejvyšší správní soud v první řadě ve shodě s městským soudem podotýká, že sporovanou systemizací došlo ke zrušení celkem 12 služebních míst, takže nelze shledat, že by organizační změny proběhly pouze s cílem odvolání stěžovatele z jeho služebního místa. Zároveň tuto změnu (redukci sekcí a služebních míst) vládní materiál k usnesení č. 895 odůvodnil konkrétními skutečnostmi, a to racionalizací vykonávaných činností a zvýšením

pokračování

efektivity řízení se zřetelem na logickou návaznost souvisejících agend. Ve vztahu k Ministerstvu financí konkrétně doplnil, že agenda státního dozoru nad hazardními hrami bude přesunuta do sekce Daně, protože je s tímto odborem věcně neoddělitelná. Z odůvodnění úpravy systemizace tedy plynou konkrétní věcné důvody pro její provedení. Stěžovatel s těmito věcnými důvody polemizuje, Nejvyšší správní soud však opakuje, že posuzovat vhodnost a účelnost organizační změny je soud oprávněn pouze ve zcela výjimečných případech, kdy je zřejmé, že změna nesledovala legitimní zájem; jiné okolnosti není soud oprávněn posuzovat, neboť se jedná o politické rozhodnutí (viz již citovaný rozsudek č. j. 3 Ads 251/2021-42, bod 26). V hodnocené věci přitom Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem žádné takové okolnosti, které by vyvolávaly konkrétní a vážné pochybnosti, že přijatá změna organizační struktury ministerstva ve skutečnosti neměla žádný rozumný a legitimní důvod, neseznal.

[33] K námitce vágnosti a obecnosti odůvodnění organizačních změn Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek č. j. 4 Ads 423/2019-70, v němž Nejvyšší správní soud shledal, že k redukci organizační struktury zákon o státní službě nepožaduje zevrubné odůvodnění provedených změn z hlediska řádného výkonu působnosti služebních úřadů či navázání nové systemizace na státní rozpočet. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud k totožné úpravě systemizace uzavřel, že *„pokud tedy z ničeho nevyplývala obava, že by upravená systemizace mohla obrozit řádné fungování služebních úřadů, stačilo vymezení jejich cílů i odůvodnění jednotlivých organizačních opatření v rozsahu učiněném v příloze vládního usnesení ze dne 22. 12. 2017.“* Jakkoli tedy lze souhlasit se stěžovatelem, že odůvodnění přezkoumávané změny systemizace je zčásti poměrně obecné, dostojí judikaturním požadavkům, neboť z něj lze seznat základní důvody pro její přijetí (racionalizace vykonávaných činností a zvýšení efektivity řízení, a to se zřetelem na logickou návaznost souvisejících agend). Navíc nelze přehlížet, že obsahuje také konkrétní úvahy o vhodnosti převedení agendy hazardu do daňové sekce, takže nelze tvrdit, že je striktně obecné či paušální.

[34] Závěr o nikoli zjevně účelové úpravě systemizace podporuje rovněž stěžovatelem předložená a soudem k důkazu provedená audionahrávka z jednání ze dne 13. 12. 2017 mezi ním, tehdejším státním tajemníkem Janem Sixtou a tehdy novou ministryní financí Alenou Schillerovou. Při tomto jednání nová ministryně financí projevila svou vůli zrušit stěžovatelovu sekci 03, přičemž pro tento krok vyslovila konkrétní, věcné důvody spočívající v nesourodosti agend náležejících do sekce 03 a dále v nutnosti, aby agenda hazardu náležela do daňové sekce a ostatní zbylé agendy byly převedeny pod další sekce. Konkrétně uvedla, že *„hazard patří do daňové sekce a majetek patří do právní sekce“*. K hazardu dále dodala, že situace je zde neuspokojivá a že se jedná o *„spojené nádoby, celní a finanční správa musí spolupracovat s odborem 34, musí si vyměňovat informace a musí být v jedné skupině.“* Výslovně přitom odmítla, že by se jednalo o účelovou změnu. Ze záznamu z tohoto jednání tedy nelze seznat žádné skutečnosti, které by jednoznačně nasvědčovaly účelovosti změn ve smyslu snahy o stěžovatelovo odvolání ze služebního místa představeného. Nová ministryně mohla v rámci manažerského rozhodování uzpůsobit organizační strukturu ministerstva tak, aby dostála odpovědnosti za chod ministerstva a řádné plnění jemu svěřených povinností.

[35] K tvrzení stěžovatele, že na audionahrávce ze schůzky ze dne 13. 12. 2017 nová ministryně Alena Schillerová vyjadřuje nespokojenost s prací stěžovatele a rozhovor je veden v osobní rovině, Nejvyšší správní soud uvádí, že vyjádřená nespokojenost je zmíněna v souvislosti s názorem nové ministryně, že je nezbytné provést organizační změny na ministerstvu. Převažujícím obsahem nahrávky je přesto sdělení objektivních důvodů, proč nová ministryně financí považuje za účelné zrušení sekce zastávané stěžovatelem. Podle Nejvyššího správního soudu nelze tvrdit, že by tento rozhovor byl veden ze strany nové ministryně ve zjevně osobní rovině a byl *a priori* nepřátelsky zaměřen vůči stěžovateli. Tomu ostatně svědčí i nabídka ministryně Aleny Schillerové, aby stěžovatel obsadil pozici uvolněného zástupce náměstka za stejných finančních podmínek a dalších benefitů („*auto s řidičem*“) s tím, že by ocenila, pokud by stěžovatel nadále na ministerstvu pracoval. Návrh ministryně na stěžovatelovo setrvání na ministerstvu může stěží podpořit jeho tvrzení o osobních důvodech provedené úpravy systematizace. Navíc Nejvyšší správní soud nepřehlídí, že také svědek Jan Sixta k důvodům úpravy systemizace uvedl, že ministryně měla v úmyslu snížit počet náměstkovských míst, respektive nepotvrdil, že by ministryně Alena Schillerová výslovně žádala pouze stěžovatelův odchod z ministerstva.

[36] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že nedošlo ke zrušení stěžovatelem zastávané sekce bez uvedení jakýchkoli důvodů či k prostému zrušení jedné sekce a vytvoření nové sekce s totožným obsahem činností, ale agenda zaniklé sekce přešla pod další sekce. Jestliže konkrétní podoba uspořádání organizační struktury služebních úřadů je v první řadě věcí manažerského rozhodování příslušných funkcionářů a ministrů a soudy mohou do jejich rozhodovacího procesu zasahovat pouze ve výjimečných případech, rozhodl městský soud správně, jestliže neshledal účelovost či diskriminační povahu provedené systematizace. Nejvyšší správní soud, shodně s městským soudem, zdůvodnění této změny nepovažuje (se zřetelem k omezené možnosti soudního přezkumu důvodů změny systematizace) za *a priori* iracionální, nelegitimní či účelové. Tento závěr nevyvrátily ani městským soudem provedené svědecké výpovědi, jichž se stěžovatel dovolává.

[37] Pokud jde o hodnocení výpovědi svědků, stěžovatel nejprve odkazuje na výpověď svědka Ivana Pilného (předchozího ministra financí), který uvedl, že neměl připomínky ke stávající (připravené) systemizaci pro rok 2018 a že organizační strukturu Ministerstva financí považoval za vyhovující. Městský soud k této výpovědi přílehlavě uvedl, že „*tehdejší ministr financí neuvedl nic, co by bylo pro danou věc podstatné, protože o žádné systemizaci pro rok 2018 nevěděl*“. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, neboť tento svědek výslovně uvedl, že „*za jeho působení se žádná systemizace nepřipravovala*“ a že „*tyto věci neřešil*“, což odpovídá skutečnosti, že sporovaná úprava systematizace byla připravena a schválena až v době, kdy již nebyl ve funkci ministra financí. Výpověď tohoto svědka tedy nemohla mít vliv na posouzení účelovosti sporné systemizace, protože nově nastupující ministryně Alena Schillerová nebyla omezena v úpravě systematizace plány dosavadního ministra (viz dále). Na posouzení věci také nemá žádný vliv vyjádření tohoto svědka, že neměl důvod k negativnímu hodnocení stěžovatele. Již městský soud správně uvedl, že stěžovatel nebyl odvolán kvůli špatným pracovním výsledkům. Důvodem pro zrušení sekce 03 nebyla v první řadě nespokojenost nové ministryně Aleny Schillerové s konkrétní prací stěžovatele, nýbrž její racionální a na objektivních důvodech založené přesvědčení o nutnosti převedení agendy hazardu, jakožto klíčové součásti sekce 03, do daňové sekce.

pokračování

[38] Podle stěžovatele také z výpovědi svědka Jana Sixty (tehdejší náměstek pro státní službu) vyplynulo, že on sám žádné konkrétní podněty pro dotčenou úpravu systemizace nedával a odmítal provedení změn na poslední chvíli; změna systemizace byla iniciována pouze novou ministryní. Nejvyšší správní soud ovšem opakuje, že bylo v pravomoci ministra upravit organizační strukturu ministerstva tak, aby dostála jeho představám o efektivním výkonu státní správy s tím, že služební úřady a vláda jakožto vrcholný orgán moci výkonné mají pro uplatnění vlastní představy o podobě, efektivitě a nákladnosti organizace státní služby vytvořen široký prostor (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70). Uvedené potvrdil také jmenovaný svědek, který prohlásil, že ministři běžně zasahovali do přípravy systemizace a že jako státní tajemník potřebnost systemizace nehodnotil. Otázka, jak má být úřad organizován a řízen, je věcí ministra. Ke změně organizačního schématu přitom může přistoupit také nově nastupující ministr bez předchozí přípravy, neboť platí, že před přijetím systemizace pracovních míst není nutné, aby byla provedena podrobná analýza momentálního personálního stavu a rozbor nedostatků organizační struktury. Obdobně v již opakovaně citovaném rozsudku č. j. 4 Ads 423/2019-70 Nejvyšší správní soud uvedl, že „*rovněž bylo možné provést snížení počtu sekcí v Ministerstvu zemědělství, i kdyby z personálních auditů vypracovaných v předchozích letech a hodnocení práce zrušených organizačních jednotek taková potřeba nevyplývala, neboť těmito případnými dokumenty nebyly příslušné služební orgány vázány*“. Jakkoli tedy stěžovatel opakovaně zpochybňuje věcné důvody pro zrušení sekce 03, nemůže to nic změnit na zákonnosti provedené systemizace, pokud obsahovala věcné, a nikoli iracionální a účelové důvody, pro něž došlo v rámci systemizace k organizačnímu zrušení sekce 03 a k převedení její agendy na další sekce. Svědek Jan Sixta nadto výslovně konstatoval, že motivem systemizace bylo snížení počtu náměstků a snaha o efektivnost úřadu, což kvitoval.

[39] K tvrzení stěžovatele, že jmenovaný svědek potvrdil, že systemizace neměla dopad na rozpočet a efektivitu rozhodování, Nejvyšší správní soud opět odkazuje na rozsudek č. j. 4 Ads 423/2019-70, v němž vyslovil, že „*cílem deklarovaným v úpravách systemizace ze dne 22. 12. 2017 tak bylo dosažení úspory finančních prostředků na platech státních zaměstnanců a zeštíhlení organizační struktury služebních úřadů za účelem vyšší efektivity jejich činnosti*“. Nejvyšší správní soud nevidí důvod, proč by tento obecný závěr neplatil také v případě stěžovatele, jestliže systemizací na ministerstvu financí zjevně došlo k zeštíhlení výkonu státní správy, neboť došlo ke zrušení jedné ze sekcí ministra. Již městský soud přílehavě uvedl (viz bod 99 napadeného rozsudku), že před systemizací schválenou usnesením č. 895 bylo služebních míst představených 8 – tedy stejně jako původní počet sekcí, avšak vzhledem k redukci o dvě tyto sekce a tomu odpovídající redukci představených v 16. platové třídě je výsledný počet osob zařazených v 16. platové třídě 6, s čímž stěžovatel nikterak věcně nepolemizuje. Na uvedeném nic nemění, že samotnému stěžovateli bylo nabídnuto místo na ministerstvu financí za stávajících platových podmínek, neboť stále platilo, že došlo ke zrušení jedné ze sekcí, čímž mohlo dojít minimálně k deklarované racionalizaci vykonávaných činností, ke zvýšení efektivity řízení a k logické návaznosti jednotlivých agend. Uvedené potvrdil svědek Jan Sixta, který ve své výpovědi opakovaně podpořil správnost teze o nižším počtu služebních míst náměstků za účelem zefektivnění řízení.

[40] Stěžovatel se dále dovolává výpovědi svědka J. K. (bývalého zaměstnance ministerstva), Nejvyšší správní soud však souhlasí s městským soudem, že jeho výpověď byla z podstatné části založena na líčení událostí, kterých se tento svědek osobně neúčastnil, ale jejichž obsah znal zprostředkovaně od stěžovatele, případně se jednalo o informace, které nemohly mít přímý vliv na hodnocení možné účelovosti sporné systemizace. Svědek J. K. výslovně uvedl, že nebyl osobně přítomen při jednotlivých jednáních, na kterých byla úprava systemizace řešena, pouze „*vnímal atmosféru*“ a o obsahu schůzek byl následně informován stěžovatelem, respektive že o sporné úpravě systemizace nevěděl. Z tohoto výsledku tedy nebylo možno dovodit žádné významné skutečnosti o tvrzené účelovosti či diskriminační povaze provedené systemizace, na čemž nic nemění ani skutečnost, že svědek popsal osobní antipatie mezi stěžovatelem a dřívějším ministrem financí Andrejem Babišem a tehdejší ministryní Alenou Schillerovou. Tyto osobní vztahy nemohou mít *a priori* vliv na hodnocení úpravy systemizace. Vyjádření svědka J. K., že provedenou úpravu systemizace považuje za iracionální, účelovou, protože jejím cílem byla likvidace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud spíše za subjektivní hodnocení organizačních změn, které svědek nepodepřel žádnými objektivními skutečnostmi. Nelze přitom pomíjet, že i dle jeho vyjádření se jej systemizace přímo dotkla, což může vzbuzovat pochybnosti o objektivnosti jeho výpovědi.

[41] Stěžovatelovu námitku, že svědecké výpovědi nepotvrdily účelovost organizačních změn z důvodu, že výslech svědků byl proveden se značným časovým odstupem, Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou. Ze svědeckých výpovědí vyplývá, že jakkoli si někteří svědci nepamatovali přesné detaily okolností, za kterých byla provedena přezkoumávaná systemizace, základní skutečnosti, které s ní souvisely a které byly pro posouzení věci rozhodné, svědci vylicili. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že značný časový odstup výsledku svědků od sporné systemizace zapříčinil, že nebyla potvrzena žalobní tvrzení. Nejvyšší správní soud (ve shodě s městským soudem) považuje za významný důkaz rovněž stěžovatelem předloženou nahrávku z jednání ze dne 13. 12. 2017, v níž nově nastupující ministryně předstřela konkrétní věcné a nikoli iracionální důvody, pro které považuje za nezbytné provést úpravu již schválené systemizace.

[42] Stěžovatel se dále dovolává audiozáznamu ze dne 18. 12. 2017, v němž tehdejší předseda vlády Andrej Babiš v rozhovoru pro televizní zpravodajství uvedl, že „*problém je, že tam nebyl zvládnut ten klíčový projekt (...) monitorovací systém toho hazardu, a to je samozřejmě velká chyba a právě tam to byla odpovědnost pana náměstka.*“ Nejvyšší správní soud se však shoduje s městským soudem, že v odkazovaném záznamu tehdejší premiér toliko konstatuje, že zakázka na kontrolu hazardu nebyla zvládnuta, z čehož nelze dovozovat, že by jediným důvodem systemizace bylo odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného. V hodnocení uvedeného prohlášení tehdejšího premiéra je navíc nutno zohlednit, že se jednalo spíše o politické vyjádření než o právní odůvodnění prováděné systemizace.

[43] Za důkaz prokazující účelovost systemizace Nejvyšší správní soud nepovažuje ve shodě s městským soudem ani úřední záznam sepsaný stěžovatelem dne 9. 11. 2017, č. j. MF-30432/2017/03-1. Městský soud správně uvedl, že se jedná o osobní, jednostranné, nikým nepodložené tvrzení stěžovatele, na jehož okolnosti si ve svědeckých výpovědích

pokračování

nepamatoval tehdejší státní tajemník Jan Sixta ani tehdejší ministr financí Ivan Pilný. Tento důkaz tedy nemohl jakkoli prokázat stěžovatelova žalobní tvrzení.

[44] Stěžovatel dále poukazuje na kontext přijatých změn související s nástupem nové vlády. Nejvyšší správní soud předesílá, že schválení systemizace na příští rok neznamená, že vláda již nemůže tuto systemizaci jakkoli měnit. Existence schvalujícího usnesení jí nebrání v tom, aby přijala usnesení, jímž schválí změnu již schválené, avšak dosud neúčinné systemizace (shodně viz již citovaný rozsudek č. j. 3 Ads 251/2021-42, bod 21). Nejzazším časovým okamžikem, kdy je možno systemizaci na příští rok schválit, je datum 31. 12. roku předcházejícího systemizaci (§ 17 odst. 4 služebního zákona). Samotná časová souslednost nástupu nové vlády a provedení úpravy systemizace tedy nemohla sama o sobě založit závěr o účelnosti provedených organizačních změn. K jinému závěru nedospěl Nejvyšší správní soud ani v dalších rozsudcích, v nichž posuzoval totožnou změnu systemizace schválenou usnesením vlády č. 895 ze dne 22. 12. 2017 (viz již citované rozsudky č. j. 3 Ads 251/2021-42, respektive č. j. 4 Ads 423/2019-70). Úpravu systemizace ze dne 22. 12. 2017 nelze považovat za nezákonnou ani z toho důvodu, že byla schválena vládou České republiky bez důvěry, kterou později v Poslanecké sněmovně ani nezískala, jak správně konstatoval již městský soud.

[45] K opačnému závěru nemůže vést ani poukaz stěžovatele na změnu systemizace po nástupu další vlády a návrat k původní organizační struktuře. K úpravě systemizace do původní podoby došlo až se značným časovým odstupem po nástupu nové vlády. Avšak i pokud by tomu tak nebylo, nic to nemění na závěru, že tehdejší ministryně financí Alena Schillerová byla oprávněna provést organizační změny ministerstva, které byly odůvodněny konkrétními a na první pohled nikoli neracionálními důvody. Městský soud v této souvislosti správně podotkl, že i kdyby z následujícího vývoje vyplynulo, že zvolená nová struktura není efektivnější, anebo v případě, že by se provedená změna ukázala zcela nefunkční a musela by být opět měněna, není to důvodem pro závěr, že byl zaměstnanec ze služebního místa odvolán nezákonně.

[46] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku porušení procesních standardů ovládajících změnu organizační struktury. Jak správně uvedl již městský soud, návrh na úpravu systemizace s účinností od 1. 1. 2018, včetně návrhů organizační struktury, byl předložen Ministerstvu vnitra dne 18. 12. 2017 a organizační struktura Ministerstva financí byla Ministerstvem vnitra dne 22. 12. 2017 schválena. Ohledně stěžovatelova služebního místa představeného tak byla organizační struktura příslušného služebního úřadu s Ministerstvem vnitra projednána. Na zákonnosti systemizace by přitom nic nezměnilo, jestliže by postup podle § 19 odst. 1 zákona o státní službě nenastal po schválení úpravy systemizace vládním usnesením (viz shodně rozsudek č. j. 4 Ads 423/2019-70). Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že svědek Jan Sixta, tehdejší státní tajemník v Ministerstvu financí, ve své výpovědi výslovně uvedl, že dodatková systemizace je jednodušší než řádná systemizace, s čímž je spjata možnost jejího urychleného projednání a schválení. Stěžovatelovy poukazy na spěšnost přijetí úpravy již schválené systemizace proto nemohou samy o sobě obstát.

[47] Podle stěžovatele by konečně přípuštění výkladu městského soudu znamenalo popření právní zásady, že právo nevzniká z bezpráví, protože ani formálně správný postup

veřejné moci nemůže být v souladu se zákonem, pokud vykazuje prvky svévole. Žádné prvky svévole však Nejvyšší správní soud v postupu žalovaných správních orgánů ani městského soudu neseznal. Jediným důvodem pro stěžovatelovo odvolání ze služebního místa představeného bylo zrušení tohoto služebního místa z důvodu provedené systemizace k 1. 1. 2018. Stěžovatelovo odvolání proto naplňovalo podmínky podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. Stěžovatel neměl zaručeno, a to ani s ohledem na čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, že jeho služební místo představeného nebude zrušeno z organizačních důvodů. Zákon o státní službě představeným ani dalším státním zaměstnancům neposkytuje jistotu zachování stávajícího služebního místa, naopak v případě schválení nové systemizace a organizační struktury služebního úřadu umožňuje služební zařazení státních zaměstnanců změnit a v krajních případech jejich služební poměr z organizačních důvodů ukončit. Nejvyšší právní soud tedy neshledal závěry městského soudu v rozporu s obecnými právními principy či základními právy stěžovatele.

[48] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kusá stěžovatelova námitka, že nelze připustit „automatické“ zrušení místa náměstka vždy ruku v ruce se zrušením sekce, stěžovatel prvně uplatnil až v kasační stížnosti, takže je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Pouze okrajem Nejvyšší správní soud uvádí, že jestliže dojde v rámci organizačních změn ke zrušení celé sekce, je nabíledni, že je zrušeno rovněž služební místo představeného této sekce, přičemž § 17 odst. 3 zákona o státní službě obecně umožňuje upravit prostřednictvím systemizace organizační strukturu služebního úřadu (ministerstva).

IV. Závěr a náklady řízení

[49] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[50] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce jako stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu